

Každý si musí odpovědět na otázku: Jsem někým manipulován, či mé názory stojí na pevných nohou?

 radiouniversum.cz/poltikovic-viliam-3d-kazdy-si-musi-odpovedet-na-otazku-jsem-nekym-manipulovan-ci-me-nazory-stoji-na-pevných-nohou

Viliam Poltikovič Díl 3/3

Text 19.7.202430 min Přehrát

#Víra

„Moderní vývoj technický, vědecký a všelijaký nás stále víc odřezával od přirozených věcí života, a myslím, že to je i záměrná manipulace,“ prohlásil v předchozí části našeho rozhovoru spisovatel a dokumentarista Viliam Poltikovič s tím, že se pak snáze ztotožňujeme s nejrůznějšími názory, modely a představami společnosti. Je dobré si všimnout toho, že děti nic takového nemají, a proto je otázkou, čím a jak se necháváme spoutat a ovlivňovat natolik – že už se nedokážeme podívat na věci jinak, z jiného úhlu, osobitě. A přitom by asi nikdo neodmítl možnost osvobodit svou mysl, poznat pravdu, a nahlížet na svět a události v pravém světle, vidět je takové, jaké prostě jsou. Na to, jakým způsobem toho můžeme dosáhnout, a zda to ještě zvládneme, se budu ptát našeho hosta i dnes.

Martina: Co nám zavírá mysl? A ptám se proto, že vědci spočítali, že všechno, co víme z astronomie, jsou čtyři procenta z poznaného vesmíru. Z poznaného – ale on je nekonečný. A my jsme si přesto mnohdy uzavřeli své přemýšlení do škatulky – ve vesmíru, který je nekonečný a který vůbec neznáme, známe jen čtyři procenta z poznaného vesmíru – tak, že jsme ve vesmíru sami, neexistuje život po životě, neexistuje vědomí, neexistuje myšlenka, a tak dále. To všechno jsme si ohraničili. Řekni mi, je to nějaká fobie z otevřeného prostoru? Jak sis na to odpověděl? Protože ty svou mysl pouštíš mnohdy dál, než najdou jiní odvahu.

Viliam Poltikovič: Jo, tak lidé mají rádi jasno, a v rámci toho rádi věci zjednodušují, a určitě jim to dává určitý pocit jistoty, iluzorní jistoty. Ale v tomto světě žádná jistota není. V rámci toho existují různé systémy, mezi které patří náboženské systémy, kde je všechno jasné – jasná pravidla, jasné hodnoty, všechno víme dopředu, a v takovém prostoru se řada lidí cítí bezpečně, a nechce to opustit. Ale to je volba každé bytosti, jestli přijme hotový systém, nebo jestli chce jít, a zkoumat možnosti nějakým způsobem dál – od toho tady jsme, že je zkoumáme. Ztotožňujeme se s různými koncepty, ale pro mě je důležité osvobozování se, otevírání se, a někdo je rád v uzavřeném prostoru.

Martina: Chceme mít své jisté, proto se někdy držíme neobhajitelných konstruktů, i ve světle nových poznání vědy. Myslíš, že k tomu patří i to, že si vytváříme nejrůznější sebestředné mýty o světě, o lidech, o událostech, o budoucnosti?

Viliam Poltikovič: Určitě.

Každý si musí odpovědět na otázku: Do jaké míry jsem ovlivněn, manipulován, a do jaké míry stojí mé názorové přesvědčení na pevných nohách?

Martina: Teď totiž myslím na mýtus, možná mýtus, že se teď lidem žije nejlépe v celé historii lidstva. Nabízí se odpověď: „Samozřejmě, zachraňujeme malé děti, když se narodí předčasně, prodlužujeme lidem stáří, máme co jíst, nebojíme se hladomoru, ani se úplně nebojíme nájezdníků,“ a podobně. Máme se skutečně nejlépe za celou historii lidstva? Nebo se na to dá podívat jinak?

Viliam Poltikovič: Já bych řekl, že se spíš bojíme ledačeho. A samozřejmě, je také otázka, jakou historii bereme v potaz, jestli tu oficiální, nebo tu, která se pořád nějak klube, ale ještě se oficiálně nezveřejnila.

Martina: Jiná historie?

Viliam Poltikovič: Tak bezesporu. Tradicí národů je, že tady byla celá řada civilizací, že vznikaly a zanikaly. Prostě harmonické společnosti tady byly. Jsou určité periody, kdy něco jde líp, něco jde hůř, to známe, střídají se roční období, a tak se střídají periody, které jsou příznivější a nepříznivější. Tak třeba podle starověkého indického konceptu teď žijeme v období Kalijuga – Temné doby (v hinduistickém cyklickém pojetí dějin ten nejnižší ze čtyř věků vývoje světa), kdy se lidé nejvíce ztotožňují s hmotnými věcmi a hodnotami, s tělem, a nejvíce se odřezávají od přesahu, spirituality. Což dnes vidíme, že když se řekne „spiritualita“, tak si přinejlepším představíme nějaké náboženství. Ale náboženství se spiritualitou pracují velice účelově – když to řeknu upřímně a kulantně. My se neučíme zacházet s přirozenou lidskou spiritualitou, nejsme vedeni k vědomí přesahu celku, které by nás právě mělo otevírat k bytí, a k využití potenciálu života i smrti.

A teď se můžeme každý zamyslet, proč to tak je. Já vám tady mohu říkat, co chci, ale stejně je na každém, čemu se otevře, a jakou dobrou vůli projeví v tom, aby to našel. Každý si musí odpovědět sám na to: Do jaké míry jsem ovlivněn, manipulován, do jaké míry stojí mé názorové přesvědčení na pevných nohách? To je opravdu na každém, čemu se bude chtít otevřít. Většina lidí je spokojená tak, jak je.

Bohužel se většinou měníme, až když prožíváme nějaké utrpení, něco těžkého. Až pak se zamyslíme, co bych měl změnit.

Martina: Ty jsi natočil snímek Z temnoty duše, jehož ústředním tématem je psychospirituální krize. Zatímco v Americe je tento pojem diagnózou, která má své číslo, tak u nás, myslím, tak nějak zvolna zjišťujeme, co to vlastně spiritualita je. Řekni mi, kdy se to vytratilo? Protože si myslím, že spiritualitu jako takovou máme u nás přítomnou pouze ve více, či méně pokroucené náboženské formě, ale spiritualita nenáboženská je dodnes považována za scestí, tmářství, a jakési – vůbec nevím, jestli s tím jsme schopni pracovat, a jestli pro to vůbec máme nějaký pojem.

Viliam Poltikovič: To je, jak říkám, právě věc, která by si zasloužila větší pozornost, protože ve zjednodušené formě je spiritualita opravdu třeba jenom to, že začnu vnímat jednotu, propojení, přesah, že v tom nejsem sám, ale že jsem součástí něčeho impozantnějšího. Takže už třeba i toto je spiritualita. A zase, čím více si tuto nenáboženskou spiritualitu začnu uvědomovat, tak tím se stávám silnějším, jsem víc odolný vůči vnějším negativním vlivům, které přicházejí, jsem i méně manipulativní. Něco jiného je právě účelová spiritualita, která nás žene do nějakých modelů – třeba náboženských – kde jsou nějaká dogmata, která přesně vyčleňují, co je správné, a co ne, a jejich překročení je hraniční, nebo nepovolené, a něco jiného je být otevřen spolupráci s celkem. Je to vlastně banální, ale když to uděláme, tak sami uvidíme.

Ty jsi zmínila film o psychospirituální krizi, a tam je příběh spisovatele Josefa Formánka, který jednou prožil velice bouřlivou noc. Před tím to byl člověk, který – jak on sám říká – byl „macho“ zaměřený na sebe, na svůj úspěch, a chtěl být ve všem lepší – ženské, alkohol, a všechno. A když prožil noc, kdy měl pocit, že s ním mluví Bůh, tak se totálně změnil, a začal být programově laskavý. A sám byl překvapen. A teď se vracím k tomu, co jsem říkal na začátku – jak se úžasně měnilo i jeho okolí, jak rodinné, tak i profesionální, a to jenom tím, že začal projevovat vůči druhým bytostem laskavost.

Martina: On se hlavně začal léčit, to byla součást toho, a řekla bych, že to je také hodně důležité zmínit, protože to byl těžký alkoholik, a pak se rozhodl s tím zatočit, našel sílu s tím zatočit.

Viliam Poltikovič: Bylo to rozhodnutí něco změnit. Byl v tom nějaký podnět, řekněme, transcendentní. Chápu, že život tak nějak jde, takže člověk nemá potřebu se měnit: „Všechno klape, tak co bych změnil?“ Bohužel se většinou měníme, až když prožíváme nějaké utrpení, nebo něco těžkého, nějakou náročnou věc – tak potom se zamyslíme nad tím, co by se dalo změnit, nebo co bych měl změnit.

Nezamýšlíme se nad sebou, nad tím, co nás přesahuje. Jsme tlačeni do povrchnosti, a proto přichází psycho-spirituální krize, duch poklepe na rameno, vstoupí do života a může nás vykolejit.

Martina: Jenomže lidé jsou obecně, dá se říct, čím dál tím méně šťastní, čím dál tím méně nejsou bez bolesti – myslím duševní – a přesto se zdráháme se tím vůbec zabývat, a snažíme se na tyto díry v našem vědomí, které nám způsobují mentální bolest, dávat nějaké materiální záplaty.

Viliam Poltikovič: Je to prostředím. Okolní realita nás všemi prostředky, ať to jsou média, cokoliv, velice tlačí do povrchnosti, do materiální povrchnosti. My nejsme vedeni k tomu, abychom se zamýšleli nad sebou, nad životem, nad oním přesahem. Ale doba nás neúprosně tlačí do povrchnosti, takže se dá pochopit, že lidé jsou tam, kde jsou. Ale jak říkám, právě proto přichází psycho-spirituální krize. Jak říkají indiáni, když jí nedáme prostor, tak jednoho času přijde sama, duch poklepe na rameno a vstoupí do života, a někdy i bouřlivým procesem, takže nás může úplně vykolejit, a všechno je ze dne na den úplně jiné, než bylo před tím: Všechno vnímáme jinak, vnímáme jiné hodnoty, jinak vnímáme svět, i to, jak vidíme – vnímání se otevře. Ale jde to i cestou poklidnější, bezpečnější, ale je k tomu třeba vykročit, je třeba se sám rozhodnout, že chci do života vnést nějakou novou kvalitu, chci poznat i něco jiného, chci sám přispět k tomu, abych vyřešil věci, které mě tíží, a nespoléhat se na to, že to bude nějaká pilulka, doktor, terapeut, ale sám mám možnost – a máme ji všichni – vyléčit se z čehokoliv, změnit cokoliv. Jenom to vyžaduje patřičné úsilí, rozhodnutí a energii – tu do toho vložit můžeme.

Chápu, že prostředí, jak jsem říkal – tlak ve společnosti do povrchnosti, a k tomu, ničím se nezabývat, i to, že nemáme na nic čas – je veliký. Žijeme ve velkém shonu, nemáme čas se ani zamyslet. A to je také důležité, najít si třeba každý den chvilku, a zamyslet se nad tím, co jsem udělal, jak jsem se zachoval k sobě, k druhým lidem. Bylo to

všechno v pořádku? Shrnout si to, protože někdy v tom shonu děláme věci automaticky, a nemusí to být vždy dobré. Takže je důležité se zamýšlet nad obyčejnými věcmi v běhu života, udělat si pro to prostor, a hledat, jestli je život takový, jaký je, opravdu naplněn. Víme, že různí manažeři dosáhnou nějakého maxima, už mají všechno, a pak začnou hledat něco dál, a začnou se třeba zabývat buddhismem nebo...

Martina: Ano, vždycky odjedou na dovolenou a říkají: „Hlavně se nebojte, nevrátím se se spoustou náramků kolem rukou, a s pocitem, že život je o něčem jiném“, a pak se po šesti týdnech vrátí s mnoha náramky na zápěstích a s výkřiky: „Život je o něčem jiném“. A mnozí opravdu třeba odcházejí z práce, a začínají žít trochu jinak, nebo hodně jinak. Ale řekni mi ještě jednu věc: Ty ses zabýval těmito otázkami týkajícími se prázákladu lidského bytí už před revolucí, čím to je, že revoluce, změna režimu, přinesla mnohé změny, ale v pohledu na lidskou duši prakticky žádné?

Viliam Poltikovič: Společenská změna, která k nám přišla, nám rozšířila život hlavně po materiální stránce, a samozřejmě přišla – a je – i svoboda sdílet duchovní věci. Před tím tady knížky na toto téma sice také byly, ale těžko se sháněly.

Martina: A teď je jich zase tolik, že člověk se nedokáže vyznat v tom, která je bláhová, a která má smysl.

Viliam Poltikovič: Materiální hodnoty jsou přeci jenom nakažlivé, protože člověk vnímá tělo, a tělo má nějaké potřeby, a když je má k dispozici, tak z pohodlní, a vlastně mu to vyhovuje. My v sobě máme jiskru, ale ta je utlumena každodenním během, jak jsem říkal, že na nic není čas, starosti, a tak. Tento život je pohodlnější, ale je postaven tak, že se všichni pořád honíme, hledáme, kde je volno v diáři, a tak. Ale říkám, je to i věc osobního rozhodnutí, jestli se v životě chci ponořit do toho přesahu, jestli ho chci nějakým způsobem poznat, jestli se tomu chci

otevřít, jestli chci nést nějakou novou kvalitu a poznání, nebo jestli mi stačí, že žiju tak, jak žiju: Chodím do práce, jsem s rodinou, a tak dále. Nebo jestli chci víc poznávat sebe. To je na každém.

Rozlišování znamená zkoumat povahu věcí. Jestli za věcmi skrývá něco dobrého, inspirujícího, nebo něco, co nás strhává zpět do rovin utrpení.

Martina: Viliame, ty říkáš, že život je projekcí mysli. A to je podobné s tím, co říká Dalajláma: „Naše mysl si vytváří vlastní skutečnost.“ Tady ovšem na mysl dopadá zásadní zodpovědnost. Jak se ti daří s myslí pracovat tak, aby život, který mysl projektuje, byl takový, že až jednou půjdeme do jiné dimenze, třeba při přechodovém rituálu, nebude takové peklo? Protože ty jsi také obklopen materiálním světem, spoustu toho z materiálního světa potřebuješ, a spoustu využíváš – už jenom to, co potřebuješ za vybavení pro svou práci dokumentaristy, a tak dále. A pak jsou věci, které má člověk rád, potřebuješ prostředky na své cesty, a tak dále. A přesto všechno se poctivě snažíš pracovat na rozvoji své mysli, svého ducha, snažíš se to předávat, inspirovat lidi kolem sebe, a někdy za to sklízíš ceny, někdy uznání, někdy posměch, a s tím vším s touto matérií pracuješ. Jak je možné si pořád držet jiskru, aby člověk nezpohodlněl, a zároveň nesešel na scestí, a pořád hledal – a třeba se zmýlil, a zase vracel, a tak dále?

Viliam Poltikovič: Nechci se pouštět do nějakých hlubin.

Martina: Pouštěj.

Viliam Poltikovič: Ezoterických. Ale v podstatě tu jiskru v sobě mám od narození, takže jsem ji jenom nenechal zhasnout. Když to nadnesu – je to moje poslání.

Martina: Setkáváš se s lidmi, u kterých ta jiskra pohasla, a přesto ji chtějí rozfoukat. A já teď chci nějaké rady pro posluchače, jakýsi manuál, jakousi nadějí v tom, že když jim teď není dobře na duši a na těle, tak se s tím pořád dá pracovat.

Viliam Poltikovič: Tak jednak mě naplňuje optimismem to, že přeci jenom vidím, že přibývá bytostí, které mění svůj přístup k sobě, k životu, vidí to šířeji. Takže to je každopádně velká kvantitativní změna, kterou za svůj život vidím. Třeba i od 89. se to hodně mění, i když ne nějak rychle – pořád jsme tam, kde jsme – ale je tu velký posun. Takže mi dává optimismus, že se opravdu můžeme dožít nějaké dobré změny. A můžu doporučit si to prostě vyzkoušet. A myslím, že když se tomu člověk otevře, tak potom lépe nese život. Nechci tady dávat nějaké obrazy, ale dává to sílu, protože to je to, že jsme tady společně, a pomáháme si, jak můžeme.

Já jsem se ptal jednoho orákula – silného – protože on vyzval, ať se zeptáme na něco o sobě, a já jsem nevěděl co, tak jsem se zeptal, jestli, třeba už vzhledem ke svému věku, mohu polevit ve své práci, a změnit styl. A on řekl: „Ne, ne. Minimálně se stejným úsilím musíš pokračovat dál.“ Takže jít touto cestou dál, protože vidím, že to něco přináší. Ale jak jsi řekla, je tady spousta bytostí, které se těmto věcem otevírají, hledají, a chtějí to, takže si myslím, že podstatné je se tomu otevřít, uvědomit si, že tu je něco víc, co může vstoupit do mého života, co ho může rozvinout, co ho může obohatit. A když se tomu člověk otevře, tak ty věci začnou přicházet samy. Jen to hledejte, klepejte, a bude vám otevřeno. Hledejte, a najdete.

Martina: Ty jsi v jednom rozhovoru řekl: „Důvěřuji všemu, co přichází. Ničeho se nebojím, a nechávám věci plynout. To ovšem neznamená, že neřídím kormidlo. Myslím tím, že je důležité být soustředěný v přítomném okamžiku, mít mysl pod kontrolou, a rozvíjet rozlišování“. Co si můžeme představit pod tím posledním souslovím „rozvíjet rozlišování“?

Viliam Poltikovič: Rozlišování znamená zkoumat povahu věcí. Jestli za věcmi skrývá něco dobrého, pro nás inspirujícího, nebo něco, co nás právě strhává zpátky do rovin utrpení. Tak to je ono. A potom bych

mohl říci, že ani mně se nevyhýbají těžké situace, a když přijde taková těžká situace, nebo něco náročného, tak myslím, že je důležité ne s ní bojovat, ale spíš si uvědomit její význam, a nějakým způsobem ji transformovat. Násilí se asi nedá řešit násilím, ale transformovat, aby to přineslo zase něco dobrého. A to se učíme. Já tady nemůžu dát nějaký recept na to, co dělat v každé situaci, ale – jak už jsem zmínil – je důležité otevřít se tomu, otevřít se čemukoliv, nebýt uzavřenou bytostí s hotovým názorem, ať už se to týká čehokoliv, ale být otevřenou bytostí, která chce vnímat život ve větší plnosti. A tyto věci pak přicházejí, a už se ani nemusí vysvětlovat, ani si o nich povídat, protože samotné vstoupí do života, ukážou se, projeví se. Ale člověk se jim musí otevřít, a dokud se neotevře, tak nepřijdou.

Život je božská hra, a my si tady prožíváme to, co jsme chtěli prožít. Jako když si chceme vybrat a pustit film, a vybereme komedii, nebo horor, střílečku, nebo detektivku.

Martina: Tobě orákulum v Tibetu řeklo, že nemůžeš polevit ve svém úsilí, ve své práci. Pravděpodobně tím myslel všechnu práci, nejen tu dokumentaristickou, ale především, pravděpodobně, duchovní práci sám na sobě. Je to tak?

Viliam Poltikovič: Asi ano. Já jsem spíš myslel profesní věci. Ale ano, těžko se to dá oddělit.

Martina: Těžko se to dá oddělit. A to je věc, kterou jsem od tebe chtěla vědět: Jakým způsobem hledat míru? Protože v rozdělování, které aplikujeme v přístupu k životu, je mimo jiné to, že neustále oddělujeme volno od práce, dovolenou od normálního života. A mě by zajímalo, jakým způsobem ty hledáš míru, protože ses potkal s orákuly, potkal ses se svatými muži, a tito lidé se většinou vyznačují tím, že se věnují jenom duchovnímu poznání, žijí z nějakých darů, a málokdy jsou to lidé, kteří chodí pracovat na pole, do fabriky a podobně. Pro spoustu lidí to vytváří dojem, že když se věnují duchovnímu životu, tak si na to

musím vzít tři dny volna, pak medituji, věnuji se duchovnímu životu, a pak jdu zase do života, do práce, k rodině, a ke všemu ostatnímu. Jakým způsobem tento pocit zcelovat?

Viliam Poltikovič: Já bych to doplnil tím, že ne všichni takto žijí. Mniši, kteří jsou v klášterech, tak ti jsou ušetřeni praktického života, a jsou za to vděční. Třeba v Japonsku si ještě cení toho, že se mohou věnovat jenom tomu spirituálnímu a že ostatní jim nosí to, co potřebují k životu. A třeba orákula, nebo šamani, žijí běžným životem, mají rodiny, mají hospodářství – nejsou vytrženi z běžného, praktického koloběhu, jako je tomu u mnichů u nás.

Martina: Našli scelení, míru.

Viliam Poltikovič: Ano, a jsou si vědomi právě toho přesahu, a síly, jejíž poznání nám může do života vnést pomoc, i to, co chceme naplnit. To bychom se zase dotýkali spousty věcí, ale dotýkáme se základních věcí bytí jako takového. To už jsou věci, které jdou hodně za hranici běžného vnímání. Vlastně často, když se o nich mluví, je to velké zjednodušení, a samozřejmě mohou vyvolat i velkou kontroverzi s lidmi, kteří s tím nemají žádnou zkušenost. V podstatě – když to zjednoduším, což není dobře, ale budiž – řekněme, že život je nějaká božská hra a že my všichni si tady prožíváme něco, co jsme asi tady chtěli původně prožít. Je to asi tak, jako když si chceš pustit film, a vybereš si, jestli se chceš dívat na komedii, na horor, nebo na nějakou střílečku, detektivku. Podobně si vybíráme i život. A s tímto konceptem se ztotožňuje řada starých a přírodních civilizací.

To, že jsme si naplánovali, co tady chceme prožít, neznamená, že to nemůžeme změnit. Když máme pocit, že utrpení už je dost, můžeme si říct: Už jsem toto utrpení pochopil, a chci jít jinou cestou.

Martina: A když tady vidíš někoho, že hrozně trpí, lituješ ho, i když si zrovna tento film vybral?

Viliam Poltikovič: Jistě, protože vidím, že trpí, a trpí opravdu, takže s ním soucit mám, a snažím se trpícím bytostem pomáhat. Ale je pravda, že někteří utrpení potřebují, že ho chtějí, že si bez něj ani nedokážou život představit. Tady na zemi je úžasné spektrum prožitků, které můžeme zažít, což je také specifický dar bytí. Ale ještě chci doplnit, že jsme si třeba naplánovali něco, co chceme prožít, ale to neznamena, že to nemůžeme změnit. Když už máme pocit, že tohoto utrpení už je dost, tak to můžeme změnit ve své mysli, a řeknu si: „Ano, už jsem pochopil význam tohoto utrpení, a chci jít jinou cestou.“

Martina: Viliame, za co by ses na své životní pouti pochválil? Já vím, že je to těžké, protože tady už jde člověk do přímé konfrontace se svým egem. Ale schválně: Co myslíš, že se ti z tvého úkolu povedlo? Co si můžeš ve svém filmu odškrtnout?

Viliam Poltikovič: Tak setkávám se s tím, že moje tvorba má na lidi nějaký vliv. Setkávám se s tím, že jim to třeba změnilo život, nebo dokonce zachránilo život, nebo že někteří mladí na těchto filmech vyrostli a že jim to dává nějaký směr. To mě samozřejmě těší, protože se také snažím, aby se utrpení světa rozpouštělo, takže pro to dělám, co můžu. Samozřejmě tyto filmy nejsou pro všechny. Dělán to takovou formou, že vnímat tyto filmy je náročné, ale zase vidím, že to nějakou odezvu má. A to jsem rád.

Martina: Ty se duchovním směrům a naukám věnuješ už několik desítek let. Když bys měl své poznání shrnout – přestože jsme to už několikrát zmínili – tak co z těchto nauk má Západ šanci se naučit? A co by měl převzít?

Viliam Poltikovič: Je to vnímání jednoty, propojenosti. To, co trochu zazní i ve filmu Tajemství smrti prostřednictvím filozofa Ervina László, že všechno je jenom jedno vědomí, které je iluzorně rozdělené do mnohosti v sebepoznávací hře. Nejjednodušší, na první pohled nejbanálnější věc je, pokládat si otázku: „Kdo jsem já? To, co bylo i na

Delfské věštírně: „Poznej sama sebe, a poznáš bohy a celý vesmír.“
Takže když si budou lidé pokládat tuto otázku, toto sebezpytování:
„Kdo jsem já,“ tak už jen touto jednoduchou, zdánlivě prostinkou
metodou se jim začnou otevírat dříve nepoznané věci a rozměry života.

Martina: Viliame Poltikoviči, já ti moc děkuji za rozhovor. Děkuji ti za to,
že jsi možná mnohým našim posluchačům dal nahlédnout na poslední
věci člověka jako na první věci člověka, jenom v jiné dimenzi. Je to
důležité. Díky moc.

Všechny příspěvky s Viliam Poltikovič

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.